

ἐναντίων δὲ λέξεις λέγειν, τί λέγεις σύ. ὅτε γὰρ τοὺς ἐναντίους κατὰ πλῆξαι βουλόμεθα, τῇ τοιαύτῃ φωνῇ χρῶμεθα, οἷ τε ἀνιχνωτουῦτες πρὸς Ἀθλιώταις ἀντιβιβάμενοι ἔλεγον τί λέγεις σύ. Βλέπος. ] ἀντὶ τοῦ

πάνουργον τὸ δέμμα. τὸ δὲ χερὸς τὸν χηματομένον λέξω, τοὺς μὲν γὰρ Ἀθηκοὺς ὅτι ἀναδέειά διέβαλλον, τοὺς δὲ Ἀθλιώταις ὅτι ἀναδέειά καὶ τοὺς ἰκανοὺς ἔχον λέγειν.

Νυνὼ οὐδ' ὅπως ἀσῆς μ' , ἐπεὶ καὶ πώλεσας.

Nunc ergo ut me, quem perdideras, serues, vide.

Φειδιππ. Φοβεῖ ᾧ δὴ τί; Σξ. πῶ ἐνλω τε καὶ νέαν.

PH. Quid tu ergo times pater? ST. diem veterem & nouam

Φειδιππ. Ἐνν γὰρ ὄσι καὶ νέα τις ἡμέρα; Σξεψ. Εἰς ἧν γε θῆσιν ἡ φρυγανεία φασί μοι.

PH. Quid? quasi verò una dies vetus sit & noua?

Φειδιππ. Απολουῦτ' ἄρ' αὐτ' οἱ θέντες, οὐ γὰρ ἔαδ' ὅπως

ST. Certè hac se deposituros in foro, mihi Minantur feneratores pecuniam.

Μί ἡμέρα χθροῖτ' ἀν' ἡμέραμ δύο.

PH. Peribunt, si deponent: neque enim illud potest

Σξεψ. Οὐκ ἀν' χθροῖτο; Φειδιππ. πῶς γὰρ, εἰ μὴ περ γ' ἄμα

Fieri, una dies ut sit biduum. ST. quid: non potest?

Αὐτὴ χθροῖτο χραῖς τε καὶ νέα γυνῆς; Σξεψ. Καὶ μὲν νερόμυς ἀγ'. Φειδιππ. εἰ γὰρ οἱ μᾶ, τὸν νόμον

C PH. Quomodo? Nisi fortè una mulier simul fiet

Ἰσασιν ὀρθῶς, ὅ, π νοεῖ; Σξεψ. νοεῖ δὲ τί;

Annus & iuuenis. ST. at lege sic cautum est. PH. at hi,

Φειδιππ. Ο Σόλων ὁ παλαιός, ἧν φιλόδημο πῶ φύσιν.

Quid lex velit, non rectè intelligunt. ST. cedo,

Σξεψ. Τουτὶ μὲν οὐδέπω περὶ ἐνλω τε καὶ νέαν.

Quid ergo vult? PH. Solon ille antiquus, fuit Naturà amans populi. ST. hoc nihil ad veterem & nouam.

Φειδιππ. Εκείν' οὐκ, πῶ κλησιν εἰς δύο ἡμέρας

PH. Atqui is citationem posuit in duos Dies: in veterem scilicet & nouam diem:

Ἐθικεν, εἰς τε πῶ ἐνλω τε καὶ νέαν.

Vt depositiones primo fierent die: Calendis nimirum mensis cuiuslibet.

Ἰν' αἰθέσθς γίγνοντο τῇ νεμυλία.

ST. Cur autem veterem apposuit? PH. ideo, fatue homo,

Σξεψ. Ἰνα δὴ πῶ ἐνλω περὶ ἔθικεν; Φειδιππ. Ἰν' ὅ μᾶλε

Vt postulati prius uno die in forum, Cum apparuissent, ultrò abirent: sin pater,

Παρόντες οἱ φύροντες ἡμέρα μᾶ Πρώτερον, ἀπαλλάττοιν δ' ἐκόντες, εἰ ᾧ μᾶ,

E Cum apparuissent, ultrò abirent: sin pater,

Σχόλια. Ἐνν γὰρ ὄσιν. ] ἀντιλέγει τὸ ὁμολογοῦν μὲν, ὅτι ἐκ ἔσιν ἡμέρα μία ἐννὴ καὶ νέα, ἀλλὰ δύο. ὅτι οὐδὲν αὐτὸς δὲ δύο ἡμέρας μίαν χημάδα, καὶ δεικνυσιν ὅτι οὐδὲ μίαις ἡμέραις ἔσιν ἡ ὀνόματ', ἀλλὰ τὸ μὲν τ' ἔσιν. τὸ δὲ τ' νομυλίας, ἡ νέα. ἄλλως. παρὶς ἐν τῷ ἔρωτῷ, ἔνν γὰρ ὄσι καὶ νέα τις ἡμέρα, ὡς περ καὶ εἰς τὸ ἀλεκτρυάνα καὶ ἀλεκτρυόν, ἡ αὐτὴ γὰρ ὄσιν ἔνν καὶ νέα, ἡ γὰρ μὲν ὄσιν πρῶτη ἀρχὴ τε ἔσιν τῷ ὀπλοῖπῶν καὶ νέα, ἐκ αὐτῆς γὰρ τῷ σελήνης χωρεῖ πρὸς ἀΐξιν. Πλούταρχος περὶ τοῦ μὴ δὲ εἶν δανείζεσθαι. πῶ δὲ τράπεζαν ἢ καλὴν αὐλὴν ἢ Τένεδος ἀντικιοσμήσει τῶς κεραμέοις καθαρωτέροις οὗσι τῷ ἀργύρῳ, ἐκ ὅσιν τόκου βαρὺ καὶ δυσχερὲς ὡς περ οὐ κατ' ἡμέραν ὀπρῶσθαι πῶ πολυτέλειαν, οὐδ' ἐὰν ἀναμνησῇ τῷ καλανδῶν καὶ τῷ νεομυλίας, ἧν ἔρωτᾷ πῶ ἡμερῶν οἷαν ἀποφράδα ποιοῦσιν οἱ δανείσαι καὶ ζύγιον. Απολουῦτ' ἄρ'. ] χημωθῆσιν ἄπερ ἀναλώθωσι. ὁφίσει δὲ ὅτι οὐδὲν αὐτῶν εἶναι τις ἡμέρα ἢ αὐτὴ ἔνν καὶ νέα. Γραῦς τε ἡ νέα. ] εἰς τῷ τὸ πρῶτον εἰσὶν ἡ γυναικὸς ἔθικεν, εἰς τὸ πῶ ἐνλω ἀρχαίαν καὶ παλαιάν ὡς περ τέλος τῷ ὀπλοῖπῶν μὲν ἡ γυναικὸς, νέαν ἢ πῶ τριακωσίων πρῶτῳ, ἀφ' ἧς ὁ μὲν ἀρχεῖ. Ο Σόλων ὁ παλαιός. ] ἀρχὴ αὐτῆς τῷ νόμου διηγήσεως, ἐκ μὲν δὲ τῶν ῥήτορας, οἷ τῷ μὲν ὀνόματ' ἔσιν νομοθετῶν ἰσασιν. οὐ μὲν τοὺς νόμους. Τετὶ μὲν. ] ἐκ ἀναρχοῦτος ὁ Στρα

φιάδης ἀκούει πάντῃ τ' λόγον, ἐκ ἀεικοπῆς τ' τὸ φησὶ τὸ οὐδ' ἐν ὄσιν τ' πρὸς πῶ ἐνλω τε καὶ νέαν. πῶ κλησιν. ] πῶ ἐν τ' διηκῆς εἰς ἀρχὴν καλουῦν γὰρ εἰς τῷ δικασίῃ. Εἰς δὲ ἡμέρας. ] ἐκ χειρὶ λέγειν ὅτι ἐκ ἔσιν μία ἡμέρα ἔνν καὶ νέα, ἀλλ' ὅτι δύο, ἔνν μὲν ἢ λ. νέα δὲ ἢ νομυλίας. τῶς οὐκ κλησῆς τῷ δικῶν τῷ φασὶ χημάδα ὅπως ὁ κληθεῖς εἰς πῶ δικῶν, ἐκ πῶ τριακωσίων ὄσιν εἰς τὸ σέφασθαι περὶ αὐτῆς καὶ μὴ ἀποτομία χημωθῆ. ὡς τε καλεῖσθαι καὶ τῷ φρυγανεία θείναι ἐν τῷ δήμῳ, οὐ χείρον ἢ καὶ τῷ Πλούταρχῳ περὶ Σόλωνος πρῶτον θείσθαι, σίωιδαν γὰρ φησὶ μὲν πῶ ἀνωμαλίαν καὶ πῶ κίνησιν τῷ σελήνης οὐτε διομῶν τῷ ἡλίῳ πάντας οὐτε ἀνιχνωτὶ συμφορῶν, ἀλλὰ πολλὰς τ' αὐτῶν ἡμέρας καὶ καταλαμβάνουσαν καὶ παρερχομένην τῷ ἡλίῳ, αὐτῶν μὲν ἔταξε ταῦτ' ἐνλω καὶ νέαν καλεῖσθαι, τὸ μὲν πρὸ σίωιδου μείον αὐτῆς, τῷ σιωιδῶν μὲν, τὸ δὲ ἐλοιπὸν ἢ τῷ ἀρχομῶν προσήκειν ἡ γούμῳ πρῶτος ὡς εἰκεν ὀρθῶς ἀκούσας Ομήρου λέγοντος, τοῦ μὲν φθίνοντος μὲν, τῷ δὲ ἰσαμῶνιο. πῶ δὲ ἐφεξῆς ἡμερῶν νομυλίαν ἐκάλει. τῶς ἀπ' εἰκάδης οὐ πρῶτον θείσθαι ἀλλ' ἀφαιρῶν καὶ ἀναλύων ὡς περ τὰ φάτα τῆς σελήνης ἔωρα μετὰ τῷ κημάδος ἢ εἰς θημῶν. Ἰν' αἰθέσθς. ] αἰθῆς ἐκ ἀμειβάσθαι τῷ φρυγανείαν. ὡς περ μὲν τῶς ἧς εἰς ἀρχὴν τῆς δικῆς, ἀλλως. θείσθς τὰ δικασίῃ.